

Arrest

**nr. 60 700 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 augustus 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 november 2010 legden verzoeker en mevrouw [H. M. G. V.], van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 20 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 31.08.2010, door [S. J.], [...] van Indische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05 juli 2010).

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- een attest van inontvangstname van een artikel 9bis waaruit blijkt dat hij sedert 14.09.2009 op het adres, [...], 3500 Hasselt woont en een adrescontrole naar aanleiding van een adreswijzing in het kader van de 9bis dd 05.11.2009: aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende op 31.08.2010 tonen deze documenten niet aan dat betrokkene reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.*
- een vraag om woonstcontrole naar aanleiding van de 9bis door stad Hasselt dd 27.08.2009, uitgevoerd op 10.09.2009: deze woonstcontrole werd uitgevoerd op een ander adres dan het gezamenlijke. Bijgevolg toont dit document niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.*
- samenstelling gezin: uit de gezinssamenstelling blijkt dat betrokkene pas sedert 18.10.2010 officieel op het gezamenlijke adres staat ingeschreven: de recente datum van dit document toont bijgevolg niet aan dat betrokkene reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Hij licht zijn middel als volgt toe:

"Het is een feit dat verzoeker en mevrouw [H.] een vaste relatie hebben en dat verzoekster voldoende bewijzen heeft bijgebracht aangaande de duurzame relatie.

Dat verzoeker nu een bevel krijgt om het land te verlaten, terwijl dat uiteraard zijn relatie met mevrouw [H.] manifest in het gedrag brengt, en een manifeste schending is van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker alle bewijsmiddelen van haar relatie met mevrouw [H.] heeft bijgebracht.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoeker een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl daarentegen er al een woonstcontrole is geweest, die heeft kunnen vaststellen dat verzoeker inderdaad woonachtig is op het bovengenoemd adres, gelegen te 3500 Hasselt, [...].

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoeker een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet aantoont dat de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing onjuist of onredelijk zijn. Hij merkt op dat de beslissing uitdrukkelijk rekening houdt met de woonstcontrole die gebeurd is, maar stelt dat deze woonstcontrole niet aantoont dat verzoeker reeds één jaar voor de aanvraag heeft samengewoond met zijn partner. Hij wijst erop dat verzoeker deze gevolgtrekking niet betwist. Verder wijst hij erop dat verzoeker werd gevraagd om ten laatste op 30 november 2010 bewijzen over te maken van zijn relatie, doch dat verzoeker niet aantoont dat hij nog andere stukken heeft overgemaakt dan deze die vermeld worden in de bestreden beslissing. Verweerder betoogt vervolgens dat verzoeker niet aantoont dat hij een relatie heeft die onder de bescherming valt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij verwijst hierbij naar een politieel verslag van 13 januari 2011 waaruit blijkt dat de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin voorbij is.

2.3.1. Inzake het door verzoeker geschonden geachte motiveringsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, zodat dient te worden aangenomen dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze dient in casu te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis, §§ 2 en 4 iuncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

In casu is niet betwist dat verzoeker op 31 augustus 2010, in functie van zijn relatie met een Belgische vrouw, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat hij op 3 november 2010 samen met zijn toenmalige Belgische vriendin voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tongeren een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ten bewijze van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, volgende stukken overmaakte aan het bestuur: een politieverlag van 10 september 2009, een attest ter bevestiging van de ontvangst van een aanvraag om machtiging tot verblijf gedateerd op 14 september 2009, een politieverlag van 5 november 2009 en een attest inzake de gezinssamenstelling gedateerd op 27 oktober 2010.

In de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld dat de op 10 september 2009 uitgevoerde woonstcontrole plaatsvond op een ander adres dan dat van zijn partner en dat uit de overige stukken slechts blijkt dat verzoeker op 14 september 2009 aangaf te verblijven op het adres van zijn partner, hetgeen werd vastgesteld door de politie op 5 november 2009, en dat hij pas sinds 18 oktober 2010 officieel is ingeschreven op het adres van zijn partner. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de in casu neergelegde stukken geenszins het bewijs leveren dat verzoeker en zijn Belgische partner voorafgaand aan de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds gedurende minstens één jaar – en dus vanaf 31 augustus 2009 – een duurzame en stabiele relatie hadden.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden geduid dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat er een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden op het adres van zijn toenmalige Belgische partner.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe vast te stellen dat verweerder op 20 januari 2011 verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat niet afdoende werd aangetoond dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder rekening gehouden heeft met al de door verzoeker aangebrachte documenten en deze zorgvuldig heeft onderzocht. Daarnaast dient te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren (*actori incumbit probatio*) en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Uit het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke overtuigingsstukken bij zijn verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat hij deze aanvraag met alle door hem dienstig geachte stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.3.3. Verzoeker lijkt verder een schending van artikel 8 van het EVRM te willen aanvoeren. Hij stelt in dit verband dat de bestreden beslissing de relatie met zijn Belgische partner in het gedrang brengt.

Uit het politieel verslag van 13 januari 2011, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt evenwel dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn Belgische partner en dat deze laatste aangaf dat haar relatie met verzoeker definitief voorbij is. Ter zitting betwist verzoeker deze gegevens niet. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing, die dateert van 20 januari 2011, zijn relatie “in het gedrang brengt”.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK